Tekst: Marleen Stelling **Beeld:** Aya Musa

Ze namen ontslag en gaven al hun spullen weg. Pioniers van de geefeconomie Jeroen Timmers, Julia Falger en Robbert Vesseur vertelden in 'Kan dat, een economie gebaseerd op geven?' (VolZin 2, 2012) over hun motieven, leven en toekomstplannen. Timmers wilde zijn blog uitbreiden, Falger ging op reis naar Kenia en Vesseur begon zijn 'geef'-netwerk op te zetten. Hoe maken ze het nu?

Pioniers vertellen over hun vorderingen

DE GEEFECONOMIE, WORDT 'T AL WAT?

'Ik voelde me niet eerder zo waardevol'

Het kan anders, wist Robert Vesseur (27). Maar hoe, daarvan had hij begin 2012 nog geen idee. Vier maanden later trok hij met een rugzak vol kleren, een paspoort en telefoon op zak de deur van zijn huis voorgoed achter zich dicht.

Hoe komt het dat Nederland meer fietsen dan inwoners heeft? En waarom moet elk gezin een eigen auto hebben? Toen Vesseur anderhalf jaar geleden het eerste interview aan *VolZin* gaf, zat hij vol vragen over de westerse maatschappij. Een maand eerder had hij zijn baan opgezegd bij de Triodos Bank. "Het frustreerde me dat niet vertrouwen, maar angst en controle raadgevers waren in de omgang met het personeel", zegt hij.
Na het ontslag had hij nog wel een appeltje voor de dorst. Vesseur trok het land in om mensen te vertellen over zijn ideeën. Hij sprak met andere pioniers, onder meer bij het NatuurCollege, een initiatief van de Lippe-Biesterveld Foundation met als doel het verbinden van mens en natuur. "We moeten kiezen voor die wereld zonder hang naar meer, waarin onvoorwaardelijk geven de basis is. Ik wist het zeker, maar vroeg me af of ik het zelf wel deed."
Vesseur zegde het huurcontract op van zijn eengezinswoning in Vleuten. Al zijn spullen gaf hij weg; hij hield alleen nog een rugzak met kleren, zijn paspoort en telefoon over. Geïnspireerd door Eckart Tolle – "Wanneer je denkt dat je verlicht bent, ga dan naar je ouders" – keerde hij terug naar zijn ouderlijk huis in Koudekerk aan den Rijn. Toen Vesseur zijn baan opzegde, had zijn moeder laten weten "doodongerust" te zijn. Ze dacht dat haar zoon in de goot zou belanden. "Ik kon haar bezwaren toen niet vatten, begreep haar gevoelens niet. De heftige reactie van mijn moeder maakte flinke indruk, maar mijn gevoel had de overhand. Ik heb me nooit eerder zo waardevol gevoeld als toen ik ook nog eens al mijn bezittingen had weggegeven."

Het duurde nog een maand voor Vesseur besloot het ouderlijk huis te verlaten en een tijdje zonder geld te leven. Zijn moeder gaf hem twintig euro mee, “voor als de nood écht aan de man is”, maar die raakte Vesseur in die zomermaanden niet aan. Hij betrok huizen van vrienden die op vakantie waren, en putte uit de voorraad voedsel die daar aanwezig was. Als er bijeenkomsten in Amsterdam waren van bijvoorbeeld NatuurCollege, reisde hij mee met anderen, of zat “gewoon” drie uur heen en drie uur terug op de fiets. “Mijn zomer was fantastisch”, zegt hij. “Ik zag hoe mijn idealen echt werkelijkheid kunnen worden. Dat zat ‘m ook in kleine dingen.” Hij vertelt over het moment dat hij op Lowlands – met een gekregen kaartje – in de rij stond bij de kraan met twee lege waterflesjes. “Naast me hoorde ik iemand zeggen: ‘We hebben maar één flesje, en we zijn met z’n achten.’ Moeiteloos gaf ik een van mijn flesjes weg. Dat gaf zo’n goed gevoel.”
In augustus besloot Vesseur toch maar weer geld te gaan gebruiken, om “zich weer te verbinden met de samenleving”. In dezelfde tijd ontmoette hij Petra Smolders, ‘onderwijsvernieuwer’, en werd tot over zijn oren verliefd. Twee weken na hun eerste afspraak trok hij bij haar in. Vesseur werkt sinds september 2012 vanuit hun studio in Nijmegen aan de projecten van Geefeconomie, de stichting die hij zelf opzette. Hij brengt mensen met soortgelijke ideeën over de toekomst van de aarde samen in gespreksgroepen. Daarnaast organiseert hij acties als het wensen van een fijne dag aan winkelend publiek en werkt hij aan de totstandkoming van De Zoete Inval. Dat moet een plek worden waar iedereen die zich inzet voor de geefeconomie op kan terugvallen, met slaapplekken, eten en drinken en gesprekspartners. Vesseur hoopt daar met Smolders te gaan wonen.

Aanstekelijk

Vesseur wist de afgelopen anderhalf jaar zijn idealen te volgen en grote stappen te zetten dankzij anderen die wél spullen voor zichzelf houden en dus wat aan hem te geven hadden. Vindt hij dat niet lastig? “Ik richt me op mezelf”, reageert Vesseur. Opmerkelijk als je denkt aan het ideaal van onvoorwaardelijk geven; daarin lijkt de ander centraal te staan. Vesseur verklaart: “Als ik zo gelukkig mogelijk ben, heb ik het meeste bij te dragen, dan kan ik geven. En dat werkt weer aanstekelijk op anderen.”
De aantallen mensen die hij bereikt lijken nog wat laag. In gespreksgroepen ontvangt Vesseur er tien tot veertig; het grootste publiek dat hij heeft toegesproken omvatte honderd luisteraars. Toch is de 27-jarige zelf niet ontevreden. De pionier wijst op publicaties over de geefeconomie in onder meer *Psychologie Magazine* en *Happinez* en constateert: “Er is duidelijk een verandering zichtbaar.”●

‘Als ik gelukkig ben, kan ik geven’ – ROBBERT VESSEUR

‘Mijn familie begrijpt niets van mijn idealen’

“Heer, help”, dacht Julia Falger (41) toen ze januari 2012 op het vliegveld stond. Een dag na de crematie van haar moeder zat ze in het vliegtuig naar Kenia. Daar vond ze “een kerk die wel zuiver is”, en ontdekte ze dat zonder overgave aan God de geefeconomie nooit tot stand zal komen.

“Je ziet waar ik vandaan kom”, zegt Falger. Het interview vindt plaats in de tuin van een riante bungalow in een villawijk van Putten. Het is het huis van haar vader, gepensioneerd oogarts, en de plek waar zij als jongste in een katholiek gezin met zes kinderen opgroeide. “Hier zijn is voor mij heel zwaar. Ik word voortdurend geconfronteerd met de menselijke hang naar materie. Mijn familie begrijpt niets van mijn idealen.”
Toch levert haar komaf Falger ook voordelen op. In 2012 en 2013 reisde ze geregeld naar Kenia, bezocht ze conferenties op Malta, in Frankrijk, Zweden en Finland. Dat kon niet zonder bijdragen van haar vader, bij wie ze nu weer even woont. Falger heeft geen betaalde baan, maar komt geen geld tekort. Niet alleen dankzij haar vader, maar ook omdat ze “ontvanger van de geefeconomie” is. ➔

De mensen die ze spreekt, beginnen na het aanhoren van haar verhaal vaak direct met geven, aan haar.
De 42-jarige Puttense droomt van een wereld waarin integriteit de norm is, mensen met hun hart oprechte keuzes maken en handelen vanuit liefde voor het geheel. Al voor ze naar Kenia vertrok, had Falger vanuit deze ideologie keuzes gemaakt: banen opgezegd, spullen weggegeven. Haar connectie met God was al "stevig", maar dat de geefeconomie zonder "totale overgave aan Hem" niet tot stand kan komen, ontdekte ze pas toen ze het Oost-Afrikaanse land bezocht. Ze kwam in aanraking met zowel de tekortkomingen van het huidige systeem als met de nieuwe wereld waar ze naar verlangt.
"In januari 2012, vlak na de crematie van mijn moeder, bezocht ik als vrijwilliger projecten van Creditino. Dat is een organisatie die microkredieten verstrekt. In het Westen zien we dat als iets positiefs; banken geven geld uit om kansarmen uitzicht op een toekomst te geven. In Kenia zag ik dat ook deze op het oog liefdadige constructie mensen onder druk zet. Vrouwen en mannen hebben wat omhanden, maar moeten keihard werken en ontsnappen niet aan de armoede. Het is niets anders dan slavernij. De bewoners worden er niet beter van, maar de organisatie die de kredieten beschikbaar stelt, maakt wel winst."

Wakker

De ogen van Falger gingen echt open toen een groepje "ontwikkelde dertigers" dat ze ontmoette in een bed & breakfast haar meenam naar een van de grootste kerken van Kenia, de *Repentance and Holiness Ministries*. "Een kerk die wél zuiver is", aldus Falger. "Een plek waar ook kerkleiders oprecht hun geloof belijden, en waar zij eerlijk zijn over gemaakte fouten. Steeds komen er tenten bij om het groeiende aantal kerkgangers in kwijt te kunnen. Onvoorstelbaar. Hoe anders dan de Nederlandse kerk. Die verkeert in een spirituele coma, heeft niet de wereld veranderd, maar is zich naar de wereld gaan voegen. Het hiërarchische systeem, de honger naar macht en materie… Kerkleiders denken de touwtjes in handen te hebben, maar zolang ze niet erkennen dat dat alleen aan God is besteed en zonder Hem niets tot stand komt, kan de geefeconomie niet doorbreken."
Falger bezocht en bezoekt overal ter wereld bijeenkomsten van kerkleiders van "wakker geworden kerken die de glorie van God zien ontwaken". Die kerken erkennen volgens Falger de almacht van God, laten nederigheid zien. Eind april organiseerde ze zelf nog in Amsterdam zo'n bijeenkomst, waar duizend mensen op afkwamen. "Ook Nederlandse kerken heb ik uitgenodigd, maar daar krijg ik amper reacties van. Treurig. Ik voel veel verdriet, huil voor alle zielen die in de honger naar materie verloren gaan, maar zie ook al wondertjes gebeuren. De oudste (voorganger, MS) van de evangeliegemeente hier in Putten gaat nu op zijn knieën tijdens het bidden." Dat is volgens Falger een teken van nederigheid, en dus een stap in de goede richting.

> **'Ik huil voor wie hongert naar materie'** – JULIA FALGER

Daarnaast is Falger druk bezig met de start van *Global Community Service Initiative*, een stichting die onder haar leiding zoekt naar alternatieve vormen van ontwikkelingshulp. De groep dertigers die haar meenam naar de enorme kerk in Kenia, heeft in kaart gebracht waar armoede heerst in het land. "We wachten nu op middelen en vooral op mankracht. Ik verlang er echt naar dat het anders gaat dan nu. Over de hoofden van arme mensen verdient het Westen geld aan hulp", verzucht ze. "Dat moet anders kunnen, namelijk door werkelijk met mensen in gesprek te gaan en samen te bidden en te bouwen aan de toekomst."

‘Er is uiteindelijk niets dan ikzelf’

Op je 32ste weer terug onder moeders vleugels, zonder vaste inkomsten. Een ander zou flink balen, maar Jeroen Timmers ziet deze nieuwe stap in zijn leven als “cadeautje”. Door intuïtief dansen en yoga komt hij steeds dichter bij zichzelf.

In april 2012 werd Jeroen Timmers uitgenodigd om een lezing te houden bij TEDx, een jaarlijkse conferentie van wereldverbeteraars. Hij vertelde er over givingisallwehave.com, zijn blog over de geefeconomie met maandelijks zo’n tweeduizend bezoekers. En hij vertelde over de tijd dat hij in de consultancy-branche werkte en ook lezingen gaf, waarin niet zijn eigen ervaringen maar ‘feiten’ centraal stonden. “Dat voelde veilig maar in mijn hart blokkeerde ik.” Het jaar daarvoor, in 2011, had Timmers een wereldreis gemaakt. Tijdens die reis kwam hij tot allerlei inzichten, waaronder het belang van het ontdekken en volgen van de wensen van je hart.
Hij gooide het roer om en besloot voortaan in lezingen zo dicht mogelijk bij zichzelf te blijven. Maar hoe doe je dat? Zingen, dat kwam recht uit zijn hart. “Maar ik kan helemaal niet zingen, dacht ik nog, en mensen vinden me vast gek. Gedachten gebaseerd op angst. Ik ben het gewoon gaan doen, op die TEDx-dag. ‘My Funny Valentine’ werd het, een lied van Chet Baker. Uit de stem van de zanger klinkt een onbevredigd verlangen. Voor mij klonk het als het verlangen om tot mezelf te komen, iets dat ik tijdens mijn wereldreis leerde en ook daarna nog aan het leren was.” Timmers voelde dat er wat gebeurde in het publiek, dat hij zingend – en sprekend – de 150 mensen in de zaal dichter bij zichzelf kon laten komen.

Angsten

Lezingen houden, maar ook workshops en trainingen geven, is Timmers in de loop van de afgelopen anderhalf jaar steeds vaker gaan doen. Zijn publiek varieert van vijftien tot zevenhonderd mensen. De meeste opdrachtgevers vinden hem op givingisallwehave.com, de blog waarmee hij bekend werd en die hij binnenkort weer door wil geven. Niet omdat hij het te druk heeft, maar omdat hij “ook die ervaring aan een ander wil meegeven, niet voor mezelf wil houden”.
Timmers wil zich nu meer gaan richten op jeroentimmers.com, de website die vooral gaat over wat hij tijdens zijn wereldreis meemaakte: “Ik ontdekte dat er uiteindelijk niets is dan ikzelf. Veranderingen in de wereld beginnen met mijn eigen verandering. Ik kan anderen bijvoorbeeld niet zeggen dat ze geen chemisch bewerkt voedsel meer moeten kopen als ik dat vervolgens zelf wel doe. Daarom is het delen van mijn eigen verhaal zo belangrijk.”
Veel klussen doet Timmers ‘onvoorwaardelijk’, vrijwillig, of hij laat de opdrachtgever achteraf bepalen wat zijn bijdrage hem waard is. Vergoedingen variëren van honderd tot een paar duizend euro. “Het afgelopen jaar te weinig om mijn hypotheek van te betalen”, geeft hij toe. Vandaar dat hij per 1 april dit jaar zijn riante appartement in Haarlem verhuurde en tijdelijk introk bij zijn ouders.
Beetje bij beetje weet Timmers blokkerende angsten te herkennen, te omarmen en op te heffen. Om dat te bereiken overwoog hij om de tango of salsa te leren, maar hij kwam erachter dat hij dan wederom rationeel bezig was. De pasjes moet je immers uit je hoofd leren. “Nu volg ik onder meer lessen intuïtief dansen. Puur bewegen op de muziek en mijn lichaam laten doen wat mijn ziel me ingeeft, zonder goed of fout.” In het begin was dat even eng, zegt hij. “Maar dat zijn precies de angsten die ik leer te herkennen en te begrijpen.”
Hij had het ‘voor elkaar’: een vaste baan met goed salaris, een eigen huis. Een ander zou de keuze om weer in het ouderlijk huis te gaan wonen als een stap terug zien, maar zo ziet Timmers het zelf niet. “Natuurlijk denk ik ook wel eens: als ik wel standaardtarieven zou vragen voor mijn lezingen en workshops, zou ik wél in mijn appartement kunnen wonen.” Maar door op zijn voeding te letten en te mediteren, weet Timmers die gedachten in de kiem te smoren. “Die drang naar zekerheid, voortkomend uit angsten, domineert de wereld waarin we leven. Zelf geloof ik dat alles gebeurt met een reden. Nu weer bij mijn ouders wonen ook, ik zie het als cadeautje. We kunnen over van alles praten, ook over seksualiteit. Ik leer nu mijn ouders kennen als vrienden, heel bijzonder.”●

‘Weer bij mijn ouders wonen, is een cadeautje’ – JEROEN TIMMERS